

Warszawa, 26 kwietnia 2023 r.

WOJEWODA MAZOWIECKI

WNP-I.4131.122.2023.MO

Rada Miejska w Bieżuniu

ul. Warszawska 2

09 – 320 Biezuń

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Na podstawie art. 91 ust. 1, w związku z art. 86 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 40 i 572)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XLIII/327/2023 Rady Miejskiej w Bieżuniu z 21 marca 2023 r. „w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla miejscowości Dąbrówki, Stanisławowo, Pozga położonych na terenie gminy Biezuń”, w odniesieniu do ustaleń **§ 3 pkt 5**.

Uzasadnienie

Na sesji 21 marca 2023 r. Rada Miejska w Bieżuniu podjęła uchwałę Nr XLIII/327/2023 „w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla miejscowości Dąbrówki, Stanisławowo, Pozga położonych na terenie gminy Biezuń”.

Uchwałę tę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5, art. 40 ust. 1 i art. 41 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 20 ust. 1 i art. 27 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503, 1846, 2185 i 2747, z 2023 r. poz. 553), zwanej dalej „ustawą o p.z.p.”.

Stosownie do przepisów art. 14 ust. 8 ustawy o p.z.p., miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego, uchwalanym zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p., przez organ stanowiący gminy, tj. radę gminy. Artykuł 94 Konstytucji RP stanowi, że organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień ustawowych zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, a zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. W przypadku aktów prawa miejscowego z zakresu planowania przestrzennego, tj. w odniesieniu do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, regulację zasad i trybu ich sporządzania, określa ustawa o p.z.p.

W myśl art. 3 ust. 1 ustawy o p.z.p. kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, należy do zadań własnych gminy. Mając na uwadze powyższe oraz dyspozycję art. 20 ust. 2 ustawy o p.z.p.,

kontrola organu nadzoru nie dotyczy celowości czy słuszności rozstrzygnięć, dokonywanych w planie miejscowym, lecz ogranicza się jedynie do badania zgodności z prawem podejmowanych uchwał, a zwłaszcza przestrzegania zasad planowania przestrzennego oraz określonej ustawą procedury planistycznej.

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Zasady sporządzania aktu planistycznego dotyczą problematyki merytorycznej, która związana jest ze sporządzeniem aktu planistycznego, a więc jego zawartością (część tekstowa, graficzna). Zawartość aktu planistycznego została określona w art. 15 ustawy o p.z.p.

Ustawa o p.z.p. reguluje w sposób szczegółowy kwestie dotyczące planowania i zagospodarowania przestrzennego na terenie gminy, w tym postępowania zmierzającego do ustalenia przeznaczenia terenów, w tym dla inwestycji celu publicznego, oraz określenia sposobu ich zagospodarowania i zabudowy, co następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Ustawa odnosi się przy tym do niezbędnych czynności administracyjnych, które muszą być dokonane w tym celu. Składają się one na szczegółowy tryb sporządzania i uchwalania planu miejscowego, zapoczątkowany podjęciem uchwały intencyjnej (art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o p.z.p.), kontynuowany przez działania wskazane w art. 17 ww. ustawy oraz zakończony podjęciem uchwały uchwalającej plan miejscowy (art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p.). Uchwała ta jest więc ostatnią czynnością trybu sporządzania i uchwalania planu miejscowego, a poprzedzające ją wymagane etapy procedury mają na celu zapewnienie spełnienia wymogów planowania przestrzennego określonych w art. 1 ustawy o p.z.p. Procedura planistyczna jest pewnego rodzaju postępowaniem prawotwórczym i wymaga dokonania kolejno szeregu czynności prawnych oraz materialno – technicznych, które mają na celu zagwarantowanie, że w toku tworzenia planu gmina uwzględni stanowisko innych organów administracji publicznej, wolę mieszkańców gminy, których przyszłe ustalenia planu będą dotyczyły, i będzie miała na uwadze, że plan miejscowy będzie w przyszłości podstawą do wydawania decyzji administracyjnych, w tym decyzji o pozwoleniu na budowę. Procedura planistyczna służy więc zapewnieniu partycypacji społecznej, ochrony interesu publicznego i interesów podmiotów prywatnych w planowaniu przestrzennym.

W związku z przepisem art. 27 ustawy o p.z.p. również każda zmiana planu miejscowego, bez względu na jej rodzaj i zakres, wymaga wprowadzenia ustaleń, w takim samym trybie jak sporządzenie i uchwalenie planu. Pominięcie, bądź niewłaściwe wykonanie którejś z czynności proceduralnych, stanowi naruszenie trybu uchwalania zmiany planu i w przypadku istotnego naruszenia – powoduje nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części, na podstawie art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p. Redakcja art. 27 ustawy o p.z.p., zgodnie z którym zmiana planu miejscowego następuje w trybie, w jakim został on uchwalony, oznacza konieczność odpowiedniego stosowania regulacji dotyczących trybu sporządzania planu (art. 14 – 22 ustawy o p.z.p.). Odnosi się więc do trybu, a nie do przedmiotu rozstrzygnięcia rady gminy (por. Z. Niewiadomski i inni „Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – Komentarz”, wyd. C.H. Beck, Warszawa 2013, str. 248-249).

Obowiązywanie planu miejscowego, nie wyklucza możliwości podejmowania (w dalszej perspektywie czasowej, w przypadku zaistnienia takiej potrzeby), uchwał o przystąpieniu do zmiany planu, w odniesieniu do ściśle oznaczonego fragmentu obszaru objętego planem miejscowym, z tym zastrzeżeniem, że zmiany planu, dotyczące pewnych jego fragmentów współgrają z ustaleniami pozostającymi w mocy. Zmiana planu miejscowego może dotyczyć, nie tylko fragmentu obszaru objętego planem miejscowym, ale również dotyczyć może przedmiotowo węższego zakresu, np. wybranego zagadnienia. Zmiana planu miejscowego jest bowiem przykładem nowelizacji, a nie derogacji aktu prawnego tj. zastąpienia go całkiem nowym aktem. Nowelizacja oznacza, że rada gminy modyfikuje jedynie część obowiązujących ustaleń planistycznych, pozostawiając inne bez zmian. W konsekwencji, zmiana nie będzie nowelizować wszystkich merytorycznych treści planu miejscowego, określonych przedmiotowo w art. 15 ustawy o p.z.p.

Przedstawioną wyżej interpretację dopuszczalności zawężonego przedmiotowo i obszarowo projektu zmiany planu miejscowego, wzmacniają wnioski z analizy art. 33 ustawy o p.z.p. Reguluje on sytuacje, w których konieczność zmiany planu następuje w wyniku zmiany ustaw, wprowadza jednak *expressis verbis* zasadę, że czynności przewidziane w art. 17 przeprowadza się jedynie w „zakresie niezbędnym do dokonania tych zmian”, a więc w zakresie ograniczonym w stosunku do pełnego zakresu przedmiotowego planu miejscowego.

Na sesji 7 kwietnia 2021 r. Rada Miejska w Bieżuniu podjęła uchwałę Nr XXV/200/2021 „w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla miejscowości Dąbrówki, Stanisławowo, Pozga położonych na terenie gminy Bieżuń” – zwaną uchwałą intencyjną lub przystąpieniową.

Podstawą prawną podjętej uchwały intencyjnej, był m.in. art. 14 ust. 1, 2 i 4 oraz art. 27 ustawy o p.z.p. Z tytułu, z treści, jak też z podstawy prawnej tejże uchwały wynika, że w sposób skuteczny zainicjowano procedurę sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, przyjętego uchwałą Nr VII/48/2019 Rady Miejskiej w Bieżuniu z 26 marca 2019 r., opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego z 18 kwietnia 2019 r. poz. 5266, którego procedura sporządzania zainicjowana została uchwałą Nr XXV/205/2017 Rady Miejskiej w Bieżuniu z 30 października 2017 r. Zgodnie z ustaleniami zawartymi w § 2 uchwały przystąpieniowej Nr XXV/200/2021: „Granice terenu objętego uchwałą zostały określone na mapach stanowiących załączniki do niniejszej uchwały.”.

Z załączników graficznych do uchwały intencyjnej wynika, że zmiana przedmiotowego planu miejscowego obejmuje tereny stanowiące działki ewidencyjne oznaczone numerami:

- 158 w obrębie Dąbrówki, której granice przedstawione zostały na załączniku Nr 1;
- 126 w obrębie Dąbrówki, której granice przedstawione zostały na załączniku Nr 2.

Na rysunku zmienianego planu miejscowego, działka ewidencyjna o numerze:

- 158 stanowi części terenów oznaczonych symbolami: R1, ZR i WS;
- 126 stanowi części terenów oznaczonych symbolami: RM13, R1 i WS.

Z przeprowadzonej przez organ nadzoru analizy porównawczej części tekstowej i graficznej uchwały zmieniającej oraz zmienianego planu wynika, że na mocy ustaleń:

- § 3 pkt 1, pkt 3 i pkt 6 uchwały, do terenów przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową jednorodziną z usługami (MNU), dodano nowy teren oznaczony symbolem MNU1, który wyznaczony został na arkuszu 2 załącznika Nr 1 do uchwały, na części terenów oznaczonych w zmienianym planie symbolami: RM13, R1 i WS, w granicach działki ewidencyjnej nr 126 w obrębie Dąbrówki, przy czym pozostałe ustalenia szczegółowe zawarte w § 14 zmienianego planu dla terenów MNU, nie uległy zmianie;
- § 3 pkt 2, pkt 4, pkt 5 i pkt 7 uchwały, do terenów przeznaczonych pod zabudowę zagrodową (RM1 – RM42), dodano nowy teren oznaczony symbolem RM43, który wyznaczony został na arkuszu 1 załącznika Nr 1 do uchwały, na części terenu oznaczonego w zmienianym planie symbolem R1, w granicach działki ewidencyjnej nr 158 w obrębie Dąbrówki, przy czym poprzez wprowadzenie w § 3 pkt 5 uchwały nowego brzmienia § 15 pkt 6 lit. b uchwały zmienianej (obowiązującego planu), zmieniono ustalenia szczegółowe, dotyczące geometrii dachów budynków nie tylko dla terenu RM43 dodanego uchwałą zmieniającą, ale także dla wszystkich terenów oznaczonych symbolami RM1 – RM42, które nie były objęte uchwałą intencyjną Nr XXV/200/2021.

Powyższe oznacza, że ustalenia § 3 pkt 5, w związku z § 3 pkt 2 i pkt 4 uchwały, odnoszące się do terenów przeznaczonych pod zabudowę zagrodową RM, w brzmieniu: *„W treści uchwały Nr VII/48/2019 Rady Miejskiej w Bieżuniu z dnia 26 marca 2019r., w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla miejscowości Dąbrówka, Stanisławowo, Pozga położonych na terenie gminy Biezuń, wprowadza się następujące zmiany: (...) 5) §15 pkt 6 lit. b otrzymuje brzmienie: „dach jednospadowy, dwuspadowy lub wielospadowy o kącie nachylenia połaci do 45°”*, wykraczają poza obszar wyznaczony na załączniku Nr 2 do uchwały intencyjnej, w granicach którego przystąpiono do zmiany obowiązującego planu miejscowego.

Tym samym podejmując niniejszą uchwałę, Rada Miejska w Bieżuniu wprowadziła zmiany ustaleń w zakresie geometrii dachów budynków lokalizowanych na terenach oznaczonych symbolami RM1 – RM42, których obszary nie zostały wskazane w uchwale intencyjnej do dokonania jakichkolwiek zmian. Dla przedmiotowych terenów ustalenia zawarte w § 15 pkt 6 lit. b uchwały zmienianej, w brzmieniu: *„Dla terenów zabudowy zagrodowej, oznaczonych na rysunku planu symbolem RM 1 – RM 42 ustala się: (...) 6) gabaryty obiektów: (...) b) geometria dachu budynków: dach dwuspadowy lub wielospadowy o kącie nachylenia połaci: 15° – 45°.”* powinny pozostać bez zmian.

W przypadku stwierdzenia przez gminę konieczności zmiany ustaleń obowiązującego planu miejscowego, w zakresie geometrii dachów budynków lokalizowanych na terenach RM 1 – RM 42, granice tych terenów winny zostać wyznaczone na załączniku graficznym uchwały inicjującej sporządzenie zmiany tego planu. W przeciwnym razie, teren RM 43 powinien zostać wyodrębniony z pozostałych terenów przeznaczonych pod zabudowę zagrodową, tj. z terenów RM 1 – RM 42

i stanowić odrębną jednostkę redakcyjną zmienionego planu z odrębnymi ustaleniami dotyczącymi zabudowy i zagospodarowania.

Organ nadzoru wskazuje, że uchwała o przystąpieniu jest podstawą do sporządzenia planu miejscowego lub jego zmiany, co oznacza, iż sporządzony, a następnie uchwalony plan lub jego zmiana, powinien być zgodny z tą uchwałą, co wynika wprost z art. 15 ust. 1 ustawy o p.z.p. Sporządzając projekt zmiany planu miejscowego, niezgodnie z zakresem ustalonym w uchwale o przystąpieniu, doszło do:

- istotnego naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego, z uwagi na fakt, iż ustalenia planistyczne wykraczają poza zakres określony w uchwale przystąpieniowej;
- istotnego naruszeniu trybu sporządzania planu miejscowego, z uwagi na fakt, iż procedura określona w art. 17 ustawy o p.z.p. została przeprowadzona w odniesieniu do innych ustaleń aniżeli określała to uchwała przystąpieniowa;
- naruszenia właściwości organów, z uwagi na fakt, iż organ wykonawczy gminy zobligowany został do sporządzenia projektu planu miejscowego w innym zakresie.

Powyższe naruszenia, stosownie do dyspozycji art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., stanowią podstawę do stwierdzenia nieważności niniejszej uchwały, w odniesieniu do ustaleń zawartych w § 3 pkt 5.

Uchwałą zmieniającą, odnoszącą się do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, dokonuje się zmian w obowiązującym akcie prawa miejscowego. Skoro także uchwała zmieniająca jest aktem prawa miejscowego, to musi ona jednoznacznie określać co jest jej przedmiotem. Uchwała zmieniająca musi jasno wskazywać uchwałą, będącą przedmiotem nowelizacji, wprowadzane do niej zmiany, przesądzając, które postanowienia są uchylane, bądź jakie otrzymują brzmienie. Precyzyjne formułowanie zapisów uchwały zmieniającej jest szczególnie istotne ze względu na fakt, że ostateczna treść normatywna miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego będzie odczytywana z treści dwóch aktów – pierwotnej uchwały (uchwały zmienianej) i uchwały ją zmieniającej.

Powyższe znajduje potwierdzenie w: § 82, § 83 pkt 1, § 85 ust. 1 i 2, w związku z § 143 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283).

Kwestia zgodności uchwały zmieniającej plan miejscowy z uchwałą intencyjną znalazła swoje odzwierciedlenie w judykaturze w tym m.in. w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 21 czerwca 2017 r., w sprawie sygn. akt II OSK 631/17 (publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

W kontekście powyższych naruszeń organ nadzoru wskazuje, że zgodnie z wymogiem art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego oraz istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. W przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia, wszystkich ww. przesłanek, jak wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia.

Organ nadzoru podkreśla, że naruszenia nieistotne to naruszenia drobne, mało znaczące, nie dotyczące istoty zagadnienia. Za nieistotne naruszenie należy uznać takie, które jest mniej doniosłe w porównaniu z innymi przypadkami wadliwości, jak nieścisłość prawna czy też błąd, który nie ma wpływu na istotną treść aktu (wyrok WSA w Szczecinie z 13 kwietnia 2006 r., sygn. akt II SA/Sz 1174/05, LEX nr 296073). Ustalenia, o których mowa w niniejszym rozstrzygnięciu nadzorczym, mają istotny wpływ na przyjęte rozwiązania przestrzenne, które stanowią prawo miejscowe, a które byłyby inne gdyby nie naruszono prawa.

W odniesieniu do podstaw stwierdzenia nieważności aktów organu samorządowego przyjmuje się, że już z samego brzmienia art. 91 ust. 1 w związku z art. 91 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym wynika, iż tylko istotne naruszenie prawa stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały (aktu) organu gminy. Za „istotne” naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być akceptowane w demokratycznym państwie prawnym. Zalicza się do nich między innymi naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, prawa ustrojowego oraz prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał (por. M. Stahl, Z. Kmiecik: w Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego w świetle orzecznictwa NSA i poglądów doktryny, Samorząd Terytorialny 2001, z. 1-2, str. 101-102). Na powyższe wskazuje również stanowisko judykatury, w tym m.in. wyrażone w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 10 października 2017 r. sygn. akt IV SA/Wa 837/17, w którym Sąd stwierdził: *„Za istotne naruszenie prawa uznaje się bowiem uchybienie prowadzące do takich skutków, które nie mogą zostać zaakceptowane w demokratycznym państwie prawnym, które wpływają na treść uchwały. Do takich uchybień należą między innymi: naruszenie przepisów prawa wyznaczających kompetencje do wydania aktu, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego przez wadliwą ich wykładnię oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał, jeżeli na skutek tego naruszenia zapadła uchwała innej treści, niż gdyby naruszenie nie nastąpiło.”*

Wobec ogólnie wyznaczonych wskazanymi przepisami ram prawnych i podstaw stwierdzenia nieważności aktów organów jednostek samorządu terytorialnego, wykładnia poszczególnych pojęć użytych w treści tych przepisów, dokonywana jest w orzecznictwie sądów administracyjnych, przy uwzględnianiu poglądów doktryny.

Ustawa o samorządzie gminnym, określając kategorie wad (istotne naruszenie prawa, nieistotne naruszenie prawa), wyznacza podstawy do stwierdzenia nieważności uchwały. Do kategorii istotnych naruszeń należy zaliczyć naruszenia znaczące, wpływające na treść uchwały, dotyczące meritum sprawy jak np. naruszenie przepisów wyznaczających kompetencje do podejmowania uchwał, przepisów podstawy prawnej podejmowanych uchwał, przepisów ustrojowych, przepisów prawa materialnego – przez wadliwą ich wykładnię – oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał.

Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z 16 września 2008 r., w sprawie sygn. akt SK 76/06 (publ. OTK-A 2008/7/121, Dz. U. z 2008 r. Nr 170, poz. 1053), wydanego na tle kontroli konstytucyjnej dotyczącej art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, wyjaśnił, że: *„Działalność samorządu terytorialnego podlega nadzorowi z punktu widzenia legalności, zgodnie z art. 171 ust. 1*

Konstytucji RP. Sprawowanie nadzoru ustrojodawca powierzył Prezesowi Rady Ministrów, wojewodom i regionalnym izmom obrachunkowym (art. 171 ust. 2 Konstytucji RP). Nadzór nad działalnością samorządu sprawowany jest według kryterium legalności.”

Z powyższego wynika, że Konstytucja RP poddaje nadzorowi całą działalność samorządu terytorialnego wyłącznie według kryterium legalności. Oznacza to, że organ nadzoru może badać działalność jednostki samorządu, tylko co do jej zgodności z prawem powszechnie obowiązującym. Organy nadzoru mogą zatem wkraczać w działalność samorządu tylko wówczas, gdy zostanie naruszone prawo, nie są zaś upoważnione do oceny celowości, rzetelności i gospodarności działań podejmowanych przez samorząd (Komentarz do Konstytucji RP, Małgorzata Masternak - Kubiak).

Zgodnie z zasadą praworządności, wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP, organy władzy publicznej mają obowiązek działania na podstawie i w granicach prawa. Zobowiązanie organu do działania w granicach prawa oznacza w szczególności, że organ władzy publicznej powinien przestrzegać wszelkich norm związanych z kompetencjami tego organu, przy czym nie chodzi tu tylko o prawo materialne i ustrojowe, lecz także o normy procesowe (tak: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 22 września 2006 r. w sprawie sygn. akt U 4/06, publ. Legalis numer 79197). Z punktu widzenia wszelkich regulacji procesowych istotne jest także, że z zasady legalizmu wynika obowiązek rzetelnego wykonywania przez organy władzy publicznej powierzonych im zadań (tak: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12 czerwca 2002 r., w sprawie sygn. akt P 13/01, publ. Legalis numer 54429), przy czym w wyroku tym Trybunał stwierdził również, że zasada ta oznacza, że „na organy władzy publicznej nałożony jest obowiązek działania na podstawie oraz w granicach prawa (art. 7 Konstytucji). Ich działania, podstawa i granice tych działań powinny być ściśle wyznaczone przez prawo. Niedopuszczalne jest zatem działanie bez podstawy prawnej - wykraczające poza te granice (por. np. wyrok TK z 14 czerwca 2000 r., P 3/00, OTK ZU nr 5/2000, poz. 138).”

Wziąwszy wszystkie powyższe okoliczności pod uwagę, organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały Nr XLIII/327/2023 Rady Miejskiej w Bieżuniu z 21 marca 2023 r. „w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla miejscowości Dąbrówki, Stanisławowo, Pozga położonych na terenie gminy Biezuń”, w odniesieniu do ustaleń, wskazanych w sentencji niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego, co na mocy art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym skutkuje wstrzymaniem jej wykonania, w tym zakresie, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia.

Gminie, na podstawie art. 98 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego, wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

Tobiasz Bocheński

Wojewoda Mazowiecki

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/